pag. 236

pag. 240.

Wanda Maarjat Wanasta,
Kütsi jäär mull wündemada
Ettra maa arimada.
Ese lausi meelestani:
Jää ki kütsik Wündemaks
Ettra maada arimaks!
Ese löödi jõke pite,
Sütä Maarja werre pite,
Kiä näil warta mutulõgi:
Klõõjä warta mutulõgi
Ese lausi meelestani:
Sere hõrga, ugwe sorwe,
Sere tõbrate Wuningar,
Wü la ese üle jõe
Wanna Maarje kuiwa maale!
Hõõja lausi meelestani:
Wõiõj ma wija Eskt poija
Wanda Maarjat Wanasta,
Om mull kudru kulekuma,
Omma larwe sommelwam,
Ese lausi meelestani:
Kliõste ütel, töitile tõotas:
Sane ma nulla Wakrohe,
Hõpe sorwile salitse.
Ese hella Maarja lotsi,
Mia tõot, tuod tänt,
Kõrät' pand Kulla Wakrohe
Hõpe sorwile salitse,
Hõig wei ese üle jõe,
Wand Maarja kuiwa maale.
Ese poiga taijuline
Mia ond weel kõrale
Pand pääle uga sorwele,
Kulla pand Kroonir Wakrohe
Hõpe täker sorwile salitse,
Et ei ole maada kündä
Maada kündä, kudru kulla,
Klõõrutsij sorwi lõbeketsi,
Selle küre, sõtse kaela,
Siija pihta, pitsitama
Kudat wütsik Wündemä
Nadal Karti Kandema
Serremelt Werak widama
Et wiijs Eskt üle jõe,
Kanna-ar Maarjat kuiwa maale.
Kui see hõrga tapetiji,
Uga larwe kustatiji,
Sudru poorun seile,
Mõtta Kolga Kottale,
Sun tõõl pinet sitsitsita
Maa weret maasikita, —
Kunda tulli kilä noorenehe,
Worikohe wanamehe,
Nui küre kudati,
Kall hinge heidsi,
Sinna tull Kori Kaarenit,
Tulli waaluk waerelit. —

Esimene Ogalik.

6. Kõti Kati.

Kõti Kati Kuoli,
Maarä kaudu matetiji,
Kerigu kellä kõõdi,
Kowõji pilli puhuti. —

Laulu viimmesene
rahwa suust.

Olen meeleya minod tutwustanud
teisendist iden wiijutamud, mis
minul juba enne on siit saadetud

J. Hurt.

(Wõr, 19 Juunil.)

pag. 241

V. Wanad jutud.

1. Nõid nein ja tudeng.

Wanast olli üten suuren linnan üt üllemada illus preili unilikat pite jalutama, eleji-tagasi. Tudengi lätsiwa ka unilikale jalutama, ning näiwa henda een imeilusat tütarlast. Üks neide seast, ker Hõige träwemb olli, arte minest edepoole, ninna sai ilusale jalutajale jõrge. Kui ta neinga Kõnelama naas, tõõ-rahut see henda üte kuusse pääl ümbre, ning Kerkunt, naer tudengile sõgi, ker tõõl saman ukder tõdur munitu, millega preili tulitsik unilikat pite jõelma naar.

Tõise tudengi kättisiwa elõnäle waeja õrä, ja kui naa weost-tõbusiwa — nadsiwa nenia kullu nõid-rahwanisen tadan ajama. Tulitsik kulgeni jõorten jõusewa nenia ommetagi jõrgi, kon üt neist kobesse sõga preilile rahwanidur lätt, ning pääle see täda välipt sõlsamaan õrä Kattę, — ja endine tudeng sai sõllegi ommi tõõru Kerkel, kon ta wõristen omast kirmsast muntmisest töitega Kõnelas. Naa kättsiwa Kõik kulgeni prohwerfori manu, jutustiwa tälle sõda imelisen sündmisst otsast otsani õrä. Prohwerfor ütel: „Ega ta pirno rahule ei jäta, sina pidt kõlleraest kolmer õõr Keiskohe solema minema, et wanu sarwilise ja kenge õrä ei saa õõtwida.“

Sõang tulli, tudeng panti kepp Kerisest, oma lauradese manu ijsma, kon tõll esi kendast ümnal lauwa pääl palli, mille walgel ta piiblit lugi, ning kohegi poole Kaekkama ei pia. Polen Kerkherra parmina tudengi kolmekõrralise ümbre käümisega piiri, et wanu sarwilise teda ei pia nõgema ei ka kättsaama. Sinre kirmuga ost julge tudeng pimeda õõ kiladsi Keriskohe, ker ka wanti kõal käänäal, oma kõrä ning lormi ja törwa-ümnalleja Keriskohe tallima, kadoma tudengist taka otsima. Ent tudengile olli üt werrew kikar kah lauwa ala panti, ning teda semäst kangesto koristedu, mitte oma saamatu pääle silmi, ei kohegi poole kõända, et kennäst wanu sarwilisile nõtte-wat teta. Naa olliwa wistist teadnu, et tudeng Keriskohe õrä olli näsitsi, sest naa otsewa koolega Kõik kolga ja mulga läbi, koo-ni kikar kiratsi, — ja naa Kõik terasesta, siigi sinre rutuga,